

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. et Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **H. A.**, narozené X
státní příslušnost Běloruská republika
bytem X

zastoupena advokátem JUDr. Petrem Dočkalem
sídlem Gogolova 228/8, 118 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2021, č. j. MV-89867-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 23. 6. 2021, č. j. MV-89867-4/SO-2021, a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 30. 4. 2021, č. j. OAM-11833-08/DP-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 14 466,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Dočkala, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 4. 2021, č. j. OAM-11833-08/DP-2020 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny (dále jen „žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu“), neboť žádost byla podána v době, kdy k tomu nebyla žalobkyně oprávněna.
2. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nezákonnosti a nepřiměřenosti. Žalobkyně nejprve konstatuje, že hovoří plyně česky, pobývá na území České republiky téměř 10 let, a to společně se svým manželem a třemi nezletilými dětmi narozenými v letech 2014, 2017 a 2019. Nejmladšímu V. byl povolen trvalý pobyt na území České republiky a je převážně v péči žalobkyně. Prostřední N. navštěvuje mateřskou školu v Králově Dvoře a je zapsán i na následující školní rok 2021/22. Nejstarší J. absolvovala první ročník základní školy, přičemž ve všech předmětech byla hodnocena známkou výborně. Všechny tři děti se narodily v České republice a jsou zde plně integrovány. Na území České republiky žijí rovněž rodiče žalobkyně, kteří mají povolen trvalý pobyt a vedou zde aktivní pracovní život. V Bělorusku žalobkyně žádnou nemovitost nemá a nemá na tento stát kromě občanství ani žádné jiné vazby.
3. Žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že platnost jejího povolení k dlouhodobému pobytu byla stanovena do 8. 5. 2020. Nicméně se již nedomnívala, že tento den byl ve smyslu zákona o pobytu cizinců současně posledním dnem lhůty k podání žádosti o prodloužení jeho platnosti, neboť vycházela z informací a pokynů uvedených na webových stránkách mvcr.cz coby správního orgánu I. stupně (dále jen „webové stránky správního orgánu I. stupně“ nebo též jen „web mvcr.cz“). Z toho důvodu podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu až dne 8. 6. 2020.
4. Žalobkyně zmiňuje, že v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 vyhlásila vláda České republiky dne 12. 3. 2020 nouzový stav, jenž skončil dne 17. 5. 2020. Za účelem zmírnění dopadů přijatých opatření na cizince pobývajících na území České republiky bylo stanoveno po skončení nouzového stavu, tj. ode dne 18. 5. 2020, období 60 dnů, během kterého orgány veřejné moci vyřizující pobytové záležitosti cizinců postupovaly v přechodném režimu. Uvedené období 60 dnů skončilo dnem 16. 7. 2020. Žalobkyně cituje z informací, které byly zveřejněny na webových stránkách správního orgánu I. stupně. Jednak jde o výňatky z dokumentu Řešení pobytových záležitostí cizinců na území České republiky ode dne 17. 7. 2020 (dále jen „Řešení pobytových záležitostí cizinců“) a z dokumentu Informace k řešení pobytových záležitostí cizinců na území ČR po skončení nouzového stavu od 18. 5. 2020 do 16. 7. 2020 (dále jen „Informace k řešení pobytových záležitostí cizinců“). Z těchto dokumentů podle žalobkyně vyplývá, že byla oprávněna podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu

ve výše stanovené ochranné lhůtě 60 dnů, i když platnost jejího povolení vypršela ke dni 8. 5. 2020. Žalobkyně se domnívala, že se poskytnuté pokyny vztahují i na ni a může se jimi řídit. Nelze jí přičítat k tíži neúplné a značně zavádějící informace na webových stránkách správního orgánu I. stupně. Žalobkyně má proto za to, že žádost měla být správním orgánem I. stupně meritorně vyřízena, a to vzhledem k okolnostem případu a vyhlášenému nouzovému stavu. Navíc při podání žádosti požádala o prominutí zmeškání lhůty a jako důvod uvedla nouzový stav, který měl být zpravidla uznáván jako omluvitelný důvod bez dalšího. Opožděné podání žádosti mělo být žalobkyni prominuto, protože nouzový stav a zavádějící pokyny na webových stránkách správního orgánu I. stupně lze hodnotit jako objektivní překážky na vůli žalobkyně nezávislé, které jí zabránily podat žádost včas.

5. Žalobkyně dále uvádí, že správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí až po téměř 11 měsících a z důvodu jeho nečinnosti byla vystavena zbytečnému stresu. Správní orgán I. stupně nejenže bezdůvodně způsobil průtahy v řízení, ale vůbec se nezabýval tím, jaký dopad by mohlo mít prvostupňové rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně. S odkazem na § 174a zákona o pobytu cizinců a na rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 54 A 78/2018-50, žalobkyně shrnuje faktory, jimiž by se měly správní orgány zabývat při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán I. stupně ani žalovaná pak vůbec neposoudily, jaký dopad mohou mít jejich rozhodnutí na žalobkyni jako matku třech nezletilých dětí a na ostatní rodinné příslušníky. Napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť zasahují do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně se obává, že bude muset opustit manžela a nezletilé dítě a odjet společně s dvěma nezletilými dětmi do Běloruska (případně sama, pokud jim bude v mezidobí povolen trvalý pobyt). Situace v Bělorusku je navíc velice vážná. Podle dostupných informací nelze aktuálně podat novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Pokud by žalobkyně musela vycestovat, zůstal by její manžel s nezletilými dětmi sám, přitom však o děti pečuje žalobkyně a manžel zabezpečuje rodinu materiálně. Vzhledem k aktuálnímu stavu v Bělorusku pokládá žalobkyně za nepravděpodobné, že by jí bylo uděleno krátkodobé vízum. V důsledku toho by mohlo dojít k přerušení kontaktu s jejím dítětem (resp. dětmi). Podle žalobkyně běloruská vláda dokonce zakázala vycestování občanům, kteří nemají povolený trvalý pobyt v zahraničí. Závěrem žalobkyně argumentuje rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, dle kterého se mají správní orgány zabývat dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, pokud ten takovou skutečnost namítal ve správním řízení, a to bez ohledu na to, že zákon o pobytu cizinců v daném řízení posouzení přiměřenosti nevyžaduje. Tento závěr potvrzují i např. rozsudky NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-38, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 54 A 78/2018-50. Pro uvedené důvody žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů za právní zastoupení.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že již v napadeném rozhodnutí odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2020, č. j. 9 A 176/2017-43, v němž označený soud dovodil, že procesní povaha rozhodnutí o zastavení řízení sama o sobě vylučuje posuzování dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a že v případě rozhodnutí o zastavení řízení není povinností správních orgánů zkoumat

přiměřenost jejich dopadů. Podle uvedeného závěru proto nebylo ani v případě žalobkyně nutno zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Žalobkyní zmiňované rozsudky se týkají jiného řízení a jejich závěry nelze v nynější věci aplikovat.

7. Podle žalované si žalobkyně nesprávně vyložila pokyny a informace uveřejněné na webových stránkách správního orgánu I. stupně, neboť ty se týkaly jen možnosti pobývat na území bez postihu po skončení doby pobytového oprávnění. Nesprávnou interpretaci však nelze podřadit pod § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále argumentuje tím, že žalobkyně v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu neuvedla nouzový stav jako překážku na vůli nezávislou, která jí bránila v podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě, nýbrž že si žalobkyně na základě pokynů a informací uvedených na webových stránkách správního orgánu I. stupně „všimla“, že může žádost podat do 60 dnů po skončení nouzového stavu. K námitce žalobkyně, že zveřejněné informace byly značně zavádějící, žalovaná podotýká, že lhůty k podání žádosti o pobytová oprávnění na území jsou stanoveny zákonem o pobytu cizinců, kterým je třeba se řídit. Proti tvrzené nečinnosti správního orgánu I. stupně se mohla žalobkyně bránit, nicméně tak neučinila. Samo nedodržení lhůt nemá vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pro výše uvedené žalovaná navrhuje žalobu zamítnout.
8. Žalobkyně soudu následně doložila rodné listy jejích dětí, povolení k trvalému pobytu nejmladšího syna a manžela a dále potvrzení mateřské školy a základní školy, které děti žalobkyně navštěvují. Soudu byla předložena i pracovní smlouva manžela žalobkyně. Navrženými důkazními prostředky chce žalobkyně prokázat, že členové její rodiny mají úzký vztah k České republice. Děti žalobkyně nikdy nenavštívily Bělorusko na dobu delší než nezbytně nutnou, nehovoří bělorusky a v souvislosti se vzděláváním nemají na Bělorusko žádné vazby. Manžel žalobkyně je dále jednatelem v české společnosti B.K. E. s.r.o., jejíž obrat v roce 2020 dosáhl 13 milionů Kč a v roce 2021 již 27 milionů Kč. Přitom se v České republice plánuje další rozšíření výroby. Žalobkyně uzavírá, že se pouze v dobré víře řídila informacemi zveřejněnými na oficiálních webových stránkách. Doposud neměla žádné problémy v rámci svého cizineckého statusu a vždy řádně plnila své povinnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR, č. j. OAM-11833-2/DP-2020, soud zjistil, že žalobkyně měla povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem společného soužití rodiny od 7. 11. 2018 do 8. 5. 2020.
10. Dne 8. 6. 2020 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně na předepsaném formuláři žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti přiložila mj. „žádost o prominutí lhůty na podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu“, kterou odůvodnila tím, že na webu mvcr.cz bylo uvedeno, že žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude moci podat do 60 dnů po skončení nouzového stavu. Dále v žádosti uvedla, že se pouze řídila uveřejněnými informacemi a žádný jiný úmysl v pozdním podání neměla.
11. Správní orgán I. stupně vydal dne 30. 4. 2021 prvostupňové rozhodnutí, kterým podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, protože žádost byla podána v době, kdy k tomu žalobkyně nebyla oprávněná. Prvostupňové rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobkyně podala příslušnou žádost až po uplynutí lhůty stanovené

§ 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (v případě žalobkyně uplynula dne 8. 5. 2020). V návaznosti na § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně posoudil, zdali včasnému podání žádosti zabránily důvody na vůli žalobkyně nezávislé. Po prostudování webových stránek v rozhodném období zjistil, že se tam nacházela následující informace: „*Pokud cizinec, jemuž vyprší platnost pobytového oprávnění v době nouzového stavu či 60 dnů po jeho skončení a zamýšlí na území ČR pobývat i nadále, je povinen v zákonem stanovených lhůtách požádat o prodloužení tohoto pobytového oprávnění (...).*“ Správní orgán I. stupně konstatoval, že informace, které uvádí žalobkyně a které na uvedených webových stránkách nikdy nebyly, nemohou být samy o sobě důvodem na vůli nezávislým, který by žalobkyni bránil ve včasném podání žádosti. Žalobkyni měla být příslušná lhůta známá. Řadu let se ani neměnila. Navíc u žalobkyně nejde o první žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně mohla žádost podat společně s žádostí o trvalý pobyt, kterou podala již dne 11. 5. 2020.

12. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 12. 5. 2021 odvolání. Odvolací námitky se v zásadě shodují s námitkami uplatněnými v žalobě. Jednak žalobkyně argumentuje informacemi zveřejněnými na webových stránkách správního orgánu I. stupně, pro které měla být žádost žalobkyně meritorně vyřízena, a jednak tím, že prvostupňové rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně.
13. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Jeho odůvodnění se shoduje s tím, co žalovaná uvedla ve vyjádření k žalobě.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

14. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili svůj souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), a zároveň nebylo třeba provádět dokazování, jelikož všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají ze správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

16. Soud se prvně věnoval otázce, zdali správní orgány nepochybily, když se odmítly meritorně zabývat žádostí žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s odkazem na zmeškání lhůty k podání žádosti. Soud vyšel z následující právní úpravy.
17. Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo o prodloužení doby jeho platnosti je cizinec povinen podat nejpozději před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti.*“
18. Podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „*zabránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec*

oprávněněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů. V odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v odstavci 1. Důvody pro pozdější podání žádosti podle věty první a pro dřívejší podání žádosti podle věty druhé je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti a na jeho výzvu tyto důvody prokázat.“

19. Podle § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců platí, že „*lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 je zachována, je-li posledního dne lhůty žádost podána ministerstvu. Nestanoví-li tento zákon, že žádost je cizinec povinen podat osobně, je lhůta uvedená v odstavcích 1 až 3 a 5 též zachována, je-li posledního dne lhůty podána poštovní zásilka adresovaná ministerstvu, která obsahuje žádost, držiteli poštovní licence nebo zvláštní poštovní licence nebo osobě, která má obdobné postavení v jiném státě. Tento odstavec se na žádosti uvedené v odstavci 6 použije obdobně.*“
20. Podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že „*usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby platnosti a doby pobytu na území na dlouhodobé vízum, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn; to neplatí, pokud je o dříve podané žádosti rozhodováno poté, co začala běžet lhůta, v níž byl cizinec oprávněn tuto žádost podat.*“
21. Mezi účastníky není sporné, že žalobkyni uplynula doba platnosti jejího povolení k dlouhodobému pobytu dne 8. 5. 2020. Podle § 47 odst. 1 ve spojení s § 47 odst. 12 zákona o pobytu cizinců byl zároveň tento den posledním dnem k podání žádosti o jeho prodloužení. Žalobkyně přitom žádost podala až dne 8. 6. 2020. Jádrem věcného posouzení však spočívá v tom, zdali lze na případ žalobkyně aplikovat § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tedy zdali jí v podání žádosti zabránily důvody na její vůli nezávislé.
22. Žalobkyně argumentuje tím, že se řídila pokyny zveřejněnými na webových stránkách správního orgánu I. stupně, které v průběhu správního řízení správním orgánům předložila. Ve správním spisu jsou založeny Informace k řešení pobytových záležitostí cizinců, v nichž byl „*uveden postup dotčených státních orgánů řešících pobytové záležitosti cizinců po skončení nouzového stavu v ČR, který bude přechodně uplatňován po dobu 60 dnů (tj. do 16. července 2020).*“ V bodě 2.D bylo uvedeno, že „*pokud cizinec, jemuž vyprší platnost pobytového oprávnění v době nouzového stavu či 60 dnů po jeho skončení a zamýšlí na území ČR pobývat i nadále, je povinen v zákonem stanovených lhůtách požádat o prodloužení tohoto pobytového oprávnění (v případě skončení platnosti dlouhodobého víza podat žádost o udělení povolení k dlouhodobému pobytu). Bližší informace viz bod 4. Vyřizování pobytové agendy na území.*“ Bod 4. Vyřizování pobytové agendy na území v jeho části 3. Lhůty pro podání žádostí, pro hlášení změn a dalších skutečností stanovuje, že „*vyhlášený nouzový stav je považován za překážku na vůli cizince nezávislou, která mu bránila v podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě (§ 47 odst. 3, § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Bude-li žádost o udělení či prodloužení pobytového oprávnění podána po zákonem stanovené lhůtě, bude nouzový stav zpravidla uznán jako relevantní důvod pro takto opožděné podání a žádost bude akceptována a standardním způsobem vyřízena.*“

Pokud lhůta pro podání žádosti uplyne po skončení nouzového stavu, musí již důvody opožděného podání žádosti žadatel uvést a na výzvu prokázat. Hodnoceny budou tyto důvody individuálně. Důvodem na vůli nezávislým nebude absence včasného termínu pro objednání se k osobnímu podání žádosti, nebo skutečnost, že byl cizinec objednán k podání žádosti až po uplynutí lhůty pro podání žádosti. Všichni cizinci mají možnost svou žádost doručit

Ministerstvu vnitra poštou, lhůtu pro podání žádosti tak mohou dodržet.“

23. Na webových stránkách správního orgánu I. stupně byl následně zveřejněn dokument Řešení pobytových záležitostí cizinců, v němž bylo konstatováno, že v období od skončení nouzového stavu, tj. od 18. 5. 2020, po dobu 60 dnů, tj. do 16. 7. 2020, postupovaly orgány veřejné moci řešící pobytové záležitosti cizinců v jakémsi přechodném režimu. V bodě I.1. tohoto dokumentu bylo uvedeno, že „pokud cizinci v době, kdy byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav, anebo v době následného šedesátidenního období skončila platnost jeho dosavadního oprávnění k pobytu, mohl takový cizinec ještě do 16. července 2020 na území České republiky setrvat. Jednalo se sice o pobyt neoprávněný, avšak vzhledem k mimořádným okolnostem tolerovaný a cizinci za něj proto nehrozil žádný postih.

Pokud nejpozději dne 16. července 2020 takový cizinec území neopustil, od následujícího dne, tedy ode dne 17. července 2020 pobývá na území v rozporu se zákonem a vystavuje se tak nebezpečí postihu ze strany příslušných orgánů veřejné moci. Takovému cizinci se doporučuje co možná nejdříve území České republiky opustit.

V případě, že cizinec na území České republiky pobýval na základě pobytového oprávnění, jehož platnost lze prodloužit, resp., ze kterého lze na území podat žádost o vydání jiného pobytového oprávnění, platí, že skončila-li platnost tohoto pobytového oprávnění a cizinec nejpozději do 16. července 2020 nepožádal o prodloužení doby jeho platnosti, resp. o vydání nového pobytového oprávnění, pobývá ode dne 17. července 2020 na území rovněž neoprávněně a také jemu se doporučuje území co nejdříve opustit.“

Dále bod III.3. citovaného dokumentu opakuje, že „nouzový stav, který byl na území České republiky vyhlášen, a v souvislosti s ním přijatá mimořádná opatření, byly obecně považovány za překážky na vůli cizince nezávislé, které mu bránily v podání žádosti ve lhůtě stanovené zákonem o pobytu cizinců bez toho, aniž by cizinec tuto situaci uváděl jako důvod zmeškání lhůty.

Od 17. července 2020 se již plně aplikují zákonná pravidla, tedy bude-li žádost cizince podávána až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, musí být podána do 5 pracovních dnů od odpadnutí překážky, která cizinci bránila ve včasném podání žádosti. Důvody opožděného podání žádosti musí cizinec sám tvrdit a nejpozději na výzvu prokázat. Musí jít samozřejmě o důvody na vůli cizince nezávislé.“

24. Výše uvedené dokumenty žalobkyně přiložila k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalované byly zveřejněné informace taktéž známé, jelikož z nich přímo cituje v napadeném rozhodnutí. Zároveň jejich existenci nijak nezpochybňuje a jsou založeny ve správním spisu. Soud proto nemá pochyby o tom, že ministerstvo citované informace skutečně zveřejnilo a že představovaly shrnutí postupu správních orgánů v období po skončení nouzového stavu do 16. 7. 2020.
25. Soud podotýká, že nouzový stav byl vyhlášen vládou České republiky usnesením ze dne 12. 3. 2020, č. 69/2020 Sb., o vyhlášení nouzového stavu pro území České republiky z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2) na území České republiky na dobu 30 dnů. Nouzový stav byl následně dvakrát prodloužen se souhlasem Poslanecké sněmovny až do 17. 5. 2020, a to usneseními vlády České republiky ze dne 9. 4. 2020, č. 156/2020 Sb. a ze dne 30. 4. 2020, č. 219/2020 Sb.
26. Třebaže se žalobkyně v žalobě výslovně nedovolává legitimního očekávání, obsahově se

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

její žalobní námitky s tímto institutem kryjí (žalobkyně tvrdí, že se v dobré víře řídila zveřejněnými pokyny, a domnívala se, že se na její případ vztahují, a tedy že vzhledem k uveřejněným informacím a nouzovému stavu bude její žádost věcně posouzena). NSS v rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016-38, shrnul, že „[i]deovým základem konceptu ochrany legitimního očekávání je přesvědčení, že ti, kdo jednají v oprávněné důvěře v existující právo, resp. v právo, jak se jim s přihlédnutím k okolnostem a dobré víře obsahově jeví, by neměli být zklamáni ve svých očekáváním, že v souladu s právem jednají a že jejich jednání také právo demokratického právního státu nakonec poskytne svou ochranu. V nejtýpčtější podobě se ochrana legitimního očekávání, ve vazbě na ochranu právní jistoty, v oboru správního práva upíná k vázanosti správy vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnicí, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy.“ (zvýraznění doplnil soud). Dále lze citovat z nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 525/02, následující: „Každému navrhovateli vzniká v řízení před orgánem veřejné moci legitimní očekávání, že bude-li postupovat v souladu se zákonem a konkrétními pokyny tohoto orgánu, povede to v případě úspěchu ve sporu k vydání reálně vykonatelného rozhodnutí.“ Zároveň NSS dále předestřel, že přiznání ochrany legitimnímu očekávání musí předcházet pečlivé vážení právem chráněných zájmů, které jsou ve hře, a zároveň i poměrování se závažným veřejným zájmem, který by vzhledem ke konkrétním okolnostem mohl a měl nad ochranou legitimního očekávání převážet. NSS následně uzavřel, že legitimní očekávání mohou založit pouze jednání a postupy, které jsou v souladu se zákonem a v jeho mezích, tedy *secundum et intra legem*, nikoli *contra legem* či *praeter legem* vzhledem k principu legality výkonu veřejné moci. Připustil však, že v konkrétním případě lze aspoň do určité míry při absenci konkurujícího závažného veřejného zájmu poskytnout soudní ochranu legitimnímu očekávání založenému na jednání správního orgánu *ultra vires* za splnění určitých podmínek (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016-38).

27. Soud proto hodnotil, zdali výše citované pokyny a informace zveřejněné správním orgánem I. stupně mohly vzbudit legitimní očekávání žalobkyně, že její žádost ze dne 8. 6. 2020 bude meritorně projednána. Zároveň posuzoval, zdali nouzový stav ve spojení se zveřejněnými informacemi představují důvody na vůli žalobkyně nezávislé podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
28. Zákon o pobytu cizinců přesně stanovuje lhůty, v nichž je možné podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Zákonodárce si však byl zároveň vědom toho, že cizinci mohou zabránit ve včasném podání žádosti i omluvitelné důvody. Tyto důvody musejí jednak cizinci ve včasném podání žádosti zabránit a jednak být na jeho vůli nezávislé.
29. Při zodpovězení výše nastolených otázek vycházel soud z toho, že sám správní orgán I. stupně zveřejnil informaci o tom, že nouzový stav je považován za překážku na vůli cizince nezávislou, která mu bránila v podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě. Zároveň z jím zveřejněných informací plyne, že cizinec nemusí výslovně nouzový stav jako překážku uvádět. To lze dovodit mimo jiné z druhého odstavce bodu III.3 Informací k řešení pobytových záležitostí cizinců, dle kterého musí žadatel uvést důvody pro opožděné podání žádosti, pokud lhůta pro její podání uplyne po skončení nouzového stavu. Jinak řečeno, připadlo-li by uplynutí lhůty ještě na dobu nouzového stavu, pak cizinec nemusel důvody pro opožděné podání uvádět. Tento výklad výslovně potvrzuje

i bod III.3. dokumentu Řešení pobytových záležitostí cizinců, dle kterého „*nouzový stav, který byl na území České republiky vyhlášen, a v souvislosti s ním přijatá mimořádná opatření, byly obecně považovány za překážky na vůli cizince nezávislé, které mu bránily v podání žádosti ve lhůtě stanovené zákonem o pobytu cizinců bez toho, aniž by cizinec tuto situaci uváděl jako důvod zmeškání lhůty.*“ Současné se uvedená praxe správních orgánů měla aplikovat po dobu 60 dnů po skončení nouzového stavu, tj. do 16. 7. 2020.

30. V případě žalobkyně přitom lhůta uplynula ještě za doby trvání nouzového stavu. Soud je proto přesvědčen, že žalobkyně mohla legitimně očekávat, že její žádost bude meritorně projednána. Pro tento závěr svědčí několik okolností. Předně správní orgán I. stupně veřejně deklaroval, jakým způsobem budou v přechodném šedesátidenním období po skončení nouzového stavu orgány veřejné správy postupovat při řešení pobytových záležitostí cizinců. Výslovně uvedl, že nouzový stav bude považován za překážku na vůli cizince nezávislou ve smyslu § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a dopředu tak stanovil, jak bude § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vykládat. Vzhledem k výše citovaným závěrům NSS lze tento postup označit za veřejně deklarovanou politiku v mezích správního uvážení, jíž by měly být orgány veřejné správy v souvislosti s ochranou legitimního očekávání vázány. Zároveň soud odkazuje na odůvodnění níže, proč spatřuje uvedený výklad § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zákonný a v mezích správního uvážení. Dále je třeba zdůraznit, že žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti pobytového oprávnění podala dne 8. 6. 2020, tj. v rámci stanoveného přechodného období. Zároveň požádala o prominutí zmeškání lhůty, jelikož „si na webových stránkách mvcr.cz všimla, že žádost bude moci podat do 60 dnů po skončení nouzového stavu“. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí se dovolávala skutečností plynoucích z výše citovaných dokumentů, které doložila žalované. Stejně tak žalobkyně činí i v žalobě. Soud uzavírá, že žalobkyně setrvale již v průběhu správního řízení a nyní i před soudem uplatňuje skutečnosti, které pokládá za důvody na její vůli nezávislé a které mohly založit její legitimní očekávání v meritorní posouzení žádosti.
31. Zároveň nelze mít za to, že by správnímu orgánu I. stupně nějaké zákonné ustanovení bránilo veřejně deklarovat, že nouzový stav bude obecně považovat za důvod na vůli cizinců nezávislý. Za dané situace soud souhlasí, že nouzový stav bylo jistě možné považovat za překážku, která je objektivní (na vůli cizinců nezávislá) a která zabránila cizincům ve včasném podání žádosti, a to vzhledem k mimořádnosti situace vyvolané pandemií onemocnění COVID-19. Za vyhlášeného nouzového stavu byla přijata opatření, která výrazně ovlivnila vstup a pobyt cizinců na území České republiky, ale do určité míry též i možnost opustit území. Orgány veřejné správy vyřizovaly pobytovou agendu v upraveném (leckdy omezeném) režimu. Ostatně zveřejněné informace popisují další modifikované postupy správních orgánů během a po skončení nouzového stavu. Soud proto považuje deklarovaný postup správních orgánů při výkladu neurčitého právního pojmu – důvodu na vůli cizinců nezávislého - za souladný s právními předpisy a nevybočující z mezí správního uvážení. Nelze odhlédnout ani od toho, že stanovený postup správních orgánů byl ve prospěch účastníků řízení, resp. cizinců postupujících dle zveřejněných informací. Správní orgán I. stupně současně uvedl, že tento výklad bude uplatňovat po dobu 60 dnů od skončení nouzového stavu. Pak ovšem byl povinen jej uplatnit i na případ žalobkyně, která měla – jak soud vyložil výše – legitimní očekávání, že se správní orgány budou jimi veřejně proklamovaným výkladem řídit i při vyřizování její žádosti. Soud dále ani neshledal existenci žádného protichůdného závažného veřejného zájmu, pro který by nemohl ochranu legitimnímu očekávání žalobkyně poskytnout.

32. Soud nepřehlédl, že bod 2.D Informací k řešení pobytových záležitostí cizinců zmiňuje, že cizinci, jimž vyprší platnost pobytového oprávnění v době nouzového stavu a 60 dnů po jeho skončení, jsou povinni požádat o prodloužení pobytového oprávnění v zákonem stanovených lhůtách. Nicméně vzápětí v další větě přímo odkazuje na bod 4. *Vyřizování pobytové agendy na území*, dle kterého se považuje nouzový stav za překážku na vůli cizince nezávislou, která mu bránila v podání žádosti v zákonem stanovené lhůtě. Nouzový stav by pak dle tohoto výkladu měl být zpravidla uznán jako relevantní důvod pro opožděné podání, což povede ke standardnímu vyřízení žádosti. Zveřejněné informace přitom dále nestanovují, že by k samotnému nouzovému stavu musely přistoupit okolnosti další (s ním související), které by v souhrnu zabránily včasnému podání žádosti. Za objektivní důvod na vůli cizince nezávislý označuje pouze nouzový stav, jehož existence by tak dle zveřejněné instrukce měla postačovat k tomu, aby se správní orgán žádostí meritorně zabýval, neshledal-li by výjimečné okolnosti pro opačný postup.
33. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí potvrzuje, že blíže prostudoval webové stránky v období před, během a po nouzovém stavu. V odůvodnění cituje pouze část bodu 2.D Informací k řešení pobytových záležitostí cizinců. Žádným způsobem se však již nevypořádává s tím, že jak dle Informací k řešení pobytových záležitostí cizinců, tak podle Řešení pobytových záležitostí cizinců měly správní orgány přihlídnout k existenci vyhlášeného nouzového stavu, aniž by cizinec tuto situaci jako důvod zmeškání lhůty uváděl. Stejně tak se s touto skutečností nevypořádává ani žalovaná, která pouze konstatovala, že žalobkyně do žádosti neuvedla nouzový stav jako překážku na vůli nezávislou. Je přitom zjevné, že zveřejněné informace musely být správnímu orgánu I. stupně a žalované známe, když na ně odkazují ve svých rozhodnutích. Správní orgán I. stupně i žalovaná pochybily, když se v případě žalobkyně nezabývaly vyhlášeným nouzovým stavem jako důvodem na její vůli nezávislým, který jí zabránil podat žádost včas. Žalobkyně na základě zveřejněných informací legitimně očekávala, že její žádost bude meritorně vyřízena. Jak soud dovodil výše, legitimnímu očekávání žalobkyně je proto nutné poskytnout ochranu.
34. Žalovaná vypořádala námitku žalobkyně ohledně toho, že zveřejněné informace byly značně zavádějící, tak, že lhůty či možnost podání žádosti o pobytová oprávnění na území jsou stanoveny zákonem o pobytu cizinců, kterým je třeba se řídit. Soud přisvědčuje žalované, že platné a účinné právní normy musejí být dodržovány. Zároveň však nelze klást k tíži žalobkyně, pokud v dobré víře postupovala podle informací zveřejněných správním orgánem I. stupně. NSS již v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 - 41, připustil, že si lze představit, že by nesprávné poučení úředníka Ministerstva vnitra přijímajícího žádosti mohlo představovat důvod na vůli nezávislý podle stávajícího § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, bod 21). V tomto případě však nadto soud výše dovodil, že veřejná proklamace ohledně posuzování nouzového stavu jako důvodu na vůli cizinců nezávislého nepřekročila meze správního uvážení. Žalobkyni proto nelze vyčítat, že se zveřejněnými informacemi řídila.
35. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně si jí citované informace na webových stránkách správního orgánu I. stupně nesprávně vyložila, protože ty se týkaly možnosti pobývat na území České republiky bez postihu. Žalované lze dát za pravdu, že následující pasáž z Řešení pobytových záležitostí cizinců se týká pobytu na území (byť není nejšťastněji formulovaná): *pokud cizinci v době, kdy byl na území České republiky vyhlášen nouzový stav,*

anebo v době následného šedesátidenního období skončila platnost jeho dosavadního oprávnění k pobytu, mohl takový cizinec ještě do 16. července 2020 na území České republiky setrvat. Jednalo se sice o pobyt neoprávněný, avšak vzhledem k mimořádným okolnostem tolerovaný a cizinci za něj proto nehrozil žádný postih. (...)

V případě, že cizinec na území České republiky pobýval na základě pobytového oprávnění, jehož platnost lze prodloužit, resp., ze kterého lze na území podat žádost o vydání jiného pobytového oprávnění, platí, že skončila-li platnost tohoto pobytového oprávnění a cizinec nejpozději do 16. července 2020 nepožádal o prodloužení doby jeho platnosti, resp. o vydání nového pobytového oprávnění, pobývá ode dne 17. července 2020 na území rovněž neoprávněně a také jemu se doporučuje území co nejdříve opustit.“

Žalovaná se nicméně nijak nevypořádala s tím, že správní orgán I. stupně skutečně zveřejnil informaci ohledně přechodného období v délce 60 dnů, během kterého je stanoveným způsobem modifikován postup orgánů veřejné správy řešících pobytové záležitosti cizinců, a informaci ohledně uznání nouzového stavu jako důvodu na vůli cizince nezávislého. V tomto kontextu nelze žalobkyni klást k tíži, pokud se domnívala, že žádost bude moci podat ještě v období 60 dnů po skončení nouzového stavu a její žádost bude akceptována. Žalovaná ani správní orgán I. stupně přitom vůbec nevzaly v potaz, že na svých internetových stránkách veřejně deklarovaly informaci, že období nouzového stavu bude posuzováno jako překážka na vůli nezávislá, aniž by to cizinec výslovně uváděl.

36. Správní orgán I. stupně a následně i žalovaná argumentují tím, že žalobkyně mohla žádost o prodloužení doby platnosti svého pobytového oprávnění podat společně s žádostí o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 11. 5. 2020. K tomu soud podotýká, že i v takovém případě by ale žalobkyně podala žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu po zákonné lhůtě (tj. po 8. 5. 2020). Správní orgán I. stupně by se proto stejně musel vypořádat s tím, zdali žalobkyni ve včasném podání žádosti zabránily důvody na její vůli nezávislé, podala-li by žalobkyně obdobnou žádost „o prominutí lhůty“. Dle soudu je ve světle zveřejněných informací na webu mvcr.cz nerozhodné, zdali by žalobkyně žádost podala již 11. 5. 2020, nebo až 8. 6. 2020, jak učinila. Tyto námitky proto soud nemůže mít za relevantní.
37. Soud uzavírá, že v důsledku informací zveřejněných na webových stránkách správního orgánu I. stupně mohla žalobkyně legitimně očekávat, že její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bude meritorně vyřízena. Správní orgány pochybily, když se nezabývaly tím, zdali nouzový stav spolu s Informacemi k řešení pobytových záležitostí cizinců a následně i Řešení pobytových záležitostí cizinců, které byly dostupné v době rozhodování správních orgánů, zakládaly důvody na vůli žalobkyně nezávislé podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, resp. zdali tu nejsou výjimečné okolnosti, které by v případě žalobkyně svědčily proti uznání nouzového stavu jako relevantního důvodu pro opožděné podání žádosti. Z toho důvodu soud napadené rozhodnutí a i prvostupňové rozhodnutí zrušil.
38. K druhé žalobní námitce ohledně posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně soud uvádí, že pokud by rozhodnutí správních orgánů neshledal nezákonnými, nemohl by žalobkyni v tomto směru přisvědčit. Správní soudy totiž setrvale judikují, že přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života se neposuzuje v případě procesních rozhodnutí, jelikož správní řízení skončí dříve, než je možné se věcí žadatele meritorně zabývat (srov. např. rozsudky

Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2022, č. j. 18 A 26/2021-33 nebo žalovanou uvedený ze dne 26. 6. 2020, č. j. 9 A 176/2017-43, dále rozsudky NSS ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016-41, nebo ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35). Žalobkyní zmiňované rozsudky NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 230/2019-53, ze dne 12. 3. 2019, č. j. 4 Azs 391/2018-38, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 54 A 78/2018-50, na nyní projednávanou věc nedopadají, jelikož se dotýkají meritorních rozhodnutí ve věcech povolení k trvalému nebo dlouhodobému pobytu. V nich vyslovené závěry o povinnosti zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života, pokud to cizinec ve správním řízení namítne, proto nelze bez dalšího přenést na rozhodnutí, jimiž je skončeno správní řízení z procesního důvodu (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39, bod 21). Nicméně jelikož soud rozhodnutí správních orgánů zrušil, budou se správní orgány muset žádosti žalobkyně opětovně zabývat. V případě rozhodování o merituu věci musejí posoudit i přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně tak, aby dostály požadavkům čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

39. Stejně tak nemůže soud přisvědčit námitce žalobkyně, že by nedodržení lhůt k vydání rozhodnutí mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí je lhůtou pořádkovou a její nedodržení nemůže být samo o sobě důvodem ke zrušení správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010 – 33). Po marném uplynutí lhůty mohla žalobkyně žádat uplatnění opatření proti nečinnosti, což však ani neučinila.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

40. Soud dospěl k závěru o důvodnosti žaloby, a proto zrušil pro nezákonnost napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, jelikož správní orgán I. stupně by se měl žádosti žalobkyně meritorně zabývat, pokud neshledá výjimečné okolnosti svědčící proti tomu, aby byl nouzový stav uznán jako důvod na vůli žalobkyně nezávislý ve smyslu zveřejněných informací na webových stránkách mvcr.cz (§ 78 odst. 1 a odst. 3 s. ř. s.). Soud současně věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná ve věci úspěch neměla a náhrada nákladů řízení jí proto nepřisluší. Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplacených soudních poplatcích ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení a sepsí žaloby), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), dále jen „advokátní tarif“], a za jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), odst. 2 advokátního tarifu], tj. 7 750 Kč. Za podání žalobkyně ze dne 5. 10. 2021 označené jako „Doplnění žaloby“ soud náhradu nákladů nepřiznal, jelikož pouze opakuje skutečnosti uvedené již v žalobě, a proto je nepovažuje za důvodně vynaložené podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4

advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 8 650 Kč, vše zvýšeno o částku 1 816,50 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, neboť advokát žalobkyně je plátcem této daně, jak soud ověřil z veřejné databáze ARES. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí 14 466,50 Kč (4 000 + 10 466,50). Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni celkem částku 14 466,50 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Dočekala, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 30. září 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu